

Beslutninger virkelig have vist at have faaet Betydning for de forskellige Landes Lovgivninger. Adskillige Lande, som ikke før havde en saadan Lovgivning, have først efter Berliner-Konferencen og paa Grundlag af denne faaet en saadan, og Lande, som allerede havde en saadan Lovgivning, have videre udviklet og fuldstændiggjort den paa Grundlag af Berliner-Konferencens Beslutning, ja, ere endog gaaede betydelig videre. Jeg nævnte allerede ved 1ste Behandling Loven af 1ste Juni 1891 for Tysklands Vedkommende, men jeg finder ogsaa Anledning til særlig at fremhæve den norske Lov af 1892, fordi den i saa mange Maader egner sig til at være Forbillede for os, selv om den ikke forekommer mig i alle Enkeltheder at være fyldestgørende. Det forekommer mig i det hele taget beklageligt, at medens Norge i gamle Dage saa hen til os som Forbillede ved sit Lovgivningsarbejde, saa vil det nu desværre paa mange Omraader være saaledes, at vi, naar Talen er om demokratisk og human Lovgivning, kunne se hen til Norge. Det gælder med Hensyn til kommunal Valgret, det gælder med Hensyn til Folkeskolens Ordning, det gælder med Hensyn til det lærde Skolevæsens Ordning, og det gælder ogsaa paa det her omhandlede Omraade. Endelig maaske ogsaa af den Grund, ikke just saa meget til Advarsel som til Eftertanke, er der Grund til at have Berliner-Konferencens Beslutninger i Erindring, at den har anset det for nødvendigt at begrænse sine Beslutninger til det egentlige industrielle Arbejde, til Fabrikarbejdet, og i alt Fald ikke gaar saa vidt, at f. Eks. alt Børnearbejde eller alt Kvindearbejde bliver ramt af disse Beskyttelsesbestemmelser.

Naar jeg nu vil tillade mig at gaa over til at nævne de Krav, som jeg mener der maa stilles til en ny Lovgivning, som maa blive en Revision af Fabrikloven af 1873, saa maa jeg begynde med at udtale, at medens alle de enkelte Hovedpunkter have været bragte paa Omtale i Udvalget, saa kan jeg ingenlunde i alle Enkeltheder gøre Udvalgsflertallets ærede Medlemmer ansvarlige for hvert Ord, jeg fremkommer med. Men jeg tør dog bemærke, at den almindelige Tankegang, Tendensen i mine Udtalelser, vil træffe den Velvilje over for Sagen, som har været raadende hos alle Udvalgets Medlemmer uden Undtagelse. Naar jeg da først skal nævne Forholdet med Hensyn til voksne Arbejdere, kan det jo ikke nægtes, at naar man ser hen paa nyere udenlandske Lovbe-

stemmelser, da se de vage og almindelige Regler, vi have i Loven af 1873, noget magre og ufyldstgørende ud. Jeg skal gerne erkende, at Loven til Sikring mod Ulykkestilfælde ved Maskiner af 12te April 1889 har raadet Bod paa nogle af de Huller, der fandtes i Loven af 1873, og det er i den Henseende ogsaa ret ejendommeligt, at nogle af vore Lovbestemmelser ere gaaede ordlydende over i den norske Lov af 1892 om Arbejderbeskyttelse. Men det ligger i selve Sagens Natur, at en Lov om Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved Maskiner ingenlunde har kunnet ramme alle de Misligheder, der kunne være til Stede i Fabrikker og kunne trænge til Paatale, til at værnes om ved Forbud i en virkelig Arbejderbeskyttelseslov. Men selv med Hensyn dertil kan det jo ikke nægtes, at naar man sammenligner f. Eks. den engelske Lov paa dette Omraade, endog med en saa fuldstændig og udførlig Lov som den ny tyske, er der en meget mærkbar Forskel i den Retning, at den engelske Lov er saa overmaade meget mere vidtløftig og detailleret end hvilket som helst andet Lands Love. Det hænger sammen med, at man i England har optaget alle Enkeltbestemmelser i Loven selv, medens man i de fleste andre Lande har forbeholdt Administrationen, Regeringen, at udstede de Anordninger, som maatte anses nødvendige med Hensyn til særlig farlige eller betænkelige Bedrifter. Personlig er jeg som vel de fleste presset ind i den kontinentale Maade at skrive Love paa, saa jeg tror ikke, at det vilde gaa an at gaa med til en saa stærk Detaillering som den engelske Lov. Jeg har derfor bragt Spørgsmaalet frem for at udkaste den Tanke til Overvejelse, om man ikke kunde raade Bod paa nogle af de Misligheder, der ere forbundne med at overlade et Departement alene at udarbejde de Anordninger, der maatte være nødvendige ved at gøre det afhængigt af, at de forud havde fundet Tilslutning hos en Repræsentation, et Raad, i hvilket baade Arbejdsgivere og Arbejdere havde Sæde, og jeg har saa meget mere Anledning til at fremhæve dette, som vi allerede have en saadan Institution, som ved en Smule Udvidelse meget vel lader sig benytte til et saadant Formaal, nemlig det Arbejderforsikringsraad, som vi fik ved Ulykkesforsikringsloven af 1897. Jeg skal blot endnu fremhæve, at uagtet det gerne kan siges at stride mod dette Tings Flertals Tradition — ikke at ansætte flere Embedsmænd end nødvendigt — at vi alle sammen ville og bør være enige om at an-